

Др ВИКЕНТИЈЕ ФЛОРИЈАНОВИЋ ФРАДИНСКИ

Викентије Ф. Фрадински рођен је 11/24. новембра 1892. године у Житомиру у Русији. Завршивши гимназију студирао је на Физичко-математичком факултету Кијевског универзитета. Одатле је прешао на Војну академију у Одеси и завршио је 1912. године. У току I Светског рата учествује као артиљериски капетан, али је ускоро тешко рањен. Крајем рата пребачен је у Југославију, где је у Боки Которској успешно излечен.

Године 1921. Фрадински се уписује на Богословски факултет у Београду који и завршава 1926. године. За време својих студија био је запажен као марљив студент те већ 1924. г. постао је библиотекар Богословског факултета, где је остао дуго низ година и веома допринео сређивању библиотеке и снабдевању новим књигама. Када је затим у Паризу основан Православни Богословски институт, Фрадински је на предлог проф. Глубоковског изабран за професора тог Института (за Св. Писмо Старог Завета), али се он те части одрекао, јер није желео да напусти српску средину са којом се био веома сродно.

Фрадински је 16. марта 1927. године изабран за контрактуалног указног асистента, а 30. маја 1939. године за доцента Опште историје Хришћанске Цркве. У то време он је докторирао на Богословском факултету, на коме је већ низ година студиозно радио из области Историје Хришћанске Цркве и патристичке литературе. Његова дисертација (коју је одбранио 25. јануара 1939. г.) на тему „Живот, књижевни рад и морално аскетско учење св. Нила Синајског“ (Објављивано у „Богословљу“ од 1931. до 1938. г., и посебно под насловом „Морално-аскетско учење св. Нила Синајског“), представља знатан допринос православној богословској аскетској литератури. Такође и његов рад из историје Хришћанске Цркве првих векова „Харизматичко-јерархичка институција у старој Хришћанској Цркви“ био је значајан прилог научно-богословском раду код нас до рата.

У току II Светског рата Фрадински је био удаљен са Универзитета од стране окупаторских власти, и у немаштини је проводио тешке дане окупације. После рата, 6. септембра 1945. године изабран је за ванредног професора Богословског факултета, а 31. августа 1954. г. био је пензионисан. Од 9. новембра 1959. г. поново је предавао као хонорарни професор за Општу Историју Хришћанске Цркве и Патрологију, на ком месту је и остао све до своје смрти, која је

дошла 8. фебруара 1961. године после дуже и тешке болести. Сахрањен је на Новом гробљу у Београду.¹

Као професор и научни радник одликовао се марљивошћу и студиозношћу, а као човек водио је живот пун доброте, љубави и хришћанског подвита.

А. Јевтић

БИБЛИОГРАФИЈА

1. *Научно-критички преглед Ренановог дела „Живот Исусов“*, Преглед цркве епархије нишке, 1924. г.
2. *О сличности и разлици између свештеника и световњака*, календар „Црква“ за 1938. г.
3. *Морално аскетско-учење св. Нила Синајског*, Београд 1939 (и у „Богословљу“ од 1931. до 1938. г. под насловима „Живот, књижевни рад и морално-аскетско учење св. Нила Синајског“ и „Учење св. Нила Синајског о монаштву“).
4. *Харизматичко-јерархичка институција у старој Хришћанској Цркви*, „Богословље“, 1939, св. 3 и 4.
5. *Црква и држава. Њихов међусобни однос у другом периоду Хришћанске Цркве од 313. до 1054. г.*, „Богословље“ 1940, св. 2.
6. *Јерменско-Григоријанска црква*, Зборник Православног Богословског факултета, књ. I, Београд 1952, стр. 119—146.
7. *Сирско-Јаковитска црква*, *ibid.*, књ. II, Београд 1953, стр. 89—105.
8. *Абисинска црква*, *ibid.*, стр. 107—133.
9. *Сирско-Халдејска или источносирска Несторијанска црква*, *ibid.*, књ. III, Београд 1954, стр. 71—88.
10. *Констка црква*. Прилог савременој акцији на зближавању наших народа са народима Блиског Истока, „Богословље“ 1959, св. 1—2.

¹ Опширније видети у „Богословљу“ за 1961, св. 1—2.